

Búzaföldről

Szöke tenger körülöttem,
szöke tenger, búzatenger,
reggel óta vágjuk, mégsem
érem régig a szememmel.
Köröskörül drága búza,
mosolygó, kék ég ragyog ránk.
— olyan, mintha arany tenger
közepében lubickolnánk.

Eppen olyan... Lubickolunk,
— csuromvíz a mellünk,
hátunk...

Szép sütemire hajlodozunk,
kaszát-fenni ha megállunk,
Mögöttünk lágy, ölelkező
hullámok, — levágott rendek...
És előttünk játszi szellő
cégnélküli rónát lenget.

Játszi szellő — erősödik,
meglobogtatja az ingünk.
Friss erőre kapunk, s vissza
csípős, borsos tréfát hintünk:
„Szuszogtok ám, lányok...” —
„Külömb
legényekkel már ebédre
kész lettünk volna...” — s utánuk
sárgállik a sok-sok kéve.

...Esteledik. A határban
gyülekeznek a keresztek.
Hosszú sorban, négyes sorban,
ahogy a katonák mennek.
Rakogatom a kéréket,
— vaskos kérék, vállig érnék, —
megforgatom, megölelem.
— mintha Téged ölelnék.

Szerelem*

Zsófi arra ébredt, hogy a férje már nem fekszik mellette. Álmos volt még és bágyadt, nem nyitotta ki a szemét. A szobában motoszkálás hallatszott; Tamás öltözködött. Kisvártatva Zsófi megérezte lélekzésének neszt az arcánál, s a tenyere szorítását a vállán. Tamás föléje hajolt, de ő alvást szimulált.

— Megyek, rózsám, zárd be utánam az ajtót — szólt csendesen a férfi. és megringatta őt, mint valami kisbabát.

A menyecske kelleetlenül nyitotta fel a szemét, és imbolyogva lépett le a fekvésről. Korán volt még, alig pirkadt. Tamás felöltözve állt előtte, hátán tarisznyával. Harmadnapja kapálni jár napszámba. Borostás és szeplős képe szélesen mosolygott. Kezét lenyújtotta hozzá, segítette felállni. „Hopp”, mondta, s az asszonykát felemelte magasra, úgy vitte az ajtóig. Szorosán zárta be a karjába, és tüzesen csókolta.

Zsófi egész megsemmisült, s a csókok édessége végigszaladt a testén. Fejét a férfi mellére hajtotta, fekete hajának gazdag hullámai Tamás kabátján kigyóztak.

— Eredj, édes uram, mert itthon hagynak — mondta Zsófi majdnem hangtalanul. Piros száját felnyújtotta, és lágyan megcsókolta Tamás képét, mit sem törődve a szakálltüskék kemény, szöke tarlójával.

Tamás olyat sóhajtott, hogy megmozdult a levegő. Gyerekesen hátrálva, a felesége orrát, nyakát csiklandozva lépett ki a szobából. Zsófi maga maradt, bereteszelte az ajtót. Mindkét arcán érezte a csókok puha pecsétjét és a hajusz simításának nyomát.

Odakint hűvösen ásított a hajnal, bent pedig ólmosszürkén világított a hosszú, keskeny ablak homályos üvege. Ásított Zsófi is. Visszabújt a paplan alá, és félig ébren, félig alva gondolkozott. Értelmetlen, ostoba és nevetséges gondolatai támadtak.

„Vörös kutya, vörös ló, vörös ember egy se jó.” Egy vénasszonytól hallotta ezt a mondást valamikor, és szendergésében maga előtt látta az embe-

* Részlet a szerzőnek az 1890-es években lejátszódó regényéből.